třeba, aby také v tomto směru bylo jednání doplněno. Podle toho, jak se věc vyjasní ve příčině námitky založené na předpisu § 47 dřívějšího vyr. ř., bude lze posouditi, jaký význam lze přičítati skutečnosti, že prý žalovaná platila vyrovnacímu správci, a jaký význam přísluší jeho projevům, učiněným v této věci vůči žalované.

Čís. 14668.

Předpokladem povolení zajišťovací exekuce podle § 5 zák. čís. 4/31 Sb. z. a n. je domáhání se soudního stanovení nároku na výživu, výchovu nebo zaopatření, nebo plnění z něho plynoucí. Podáním žaloby o placení výživného je dán tento předpoklad.

Jakmile byla podle § 5 zákona čís. 4/31 Sb. z. a n. povolena zajišťovací exekuce k zajištění dávek splatných v době kratší roku, může býti povolena další exekuce podle tohoto předpisu jen k zajištění dávek splatných ve zbývající části roku.

(Rozh. ze dne 31. října 1935, Rv IV 428/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2277.)
Srov. Úr. sb. čís. 1843, 1974.

Čís. 14669.

Předpis druhé věty § 420 obč. zák. neplatí pro rostliny a květiny, jež jsou pěstovány v cizí půdě jen proto, aby byly odděleny a zcizeny, na př. při obchodním zahradnictví.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1935, Rv I 2211/33.)

N i ž š í s o u d y vyhověly žalobě vylučovací, pokládajíce žalobce, obchodního to zahradníka, za vlastníka rostlin jím na cizí půdě pěstovaných a žalovaným zabavených, o d v o l a c í s o u d s odůvodněním, že jest hleděti k tomu, že nebylo úmyslem žalobcovým, aby květiny, po případě stromky stále zůstaly ve spojení s půdou, ve které byly vypěstovány (§ 294 obč. zák.), nýbrž aby co nejdříve byly odděleny a prodány.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka napadá rozsudek jen ohledně rostlin pěstovaných přímo v půdě, a jen s hlediska § 295 po případě § 420 obč. zák., tvrdíc, že se nestal žalovaný vlastníkem rostlin a stromků, nýbrž, že připadly vlastníkovy půdy jako »smíšený přírůstek«, ježto rostliny již zapustily kořeny. Jde tedy o otázku, zda platí předpis druhé věty § 420 obč. zák. bez výjimky i pro případ, že rostlina neměla býti trvale spojena s půdou, či zda v takovém případě lze obdobně použíti předpisu § 415 obč. zák., že při sloučení věcí různých vlastníků každému vlastníkovi zůstane jeho věc, lze-li je zase od sebe odděliti. Předpisů §§ 294 a 295 obč. zák.

přímo v souzeném případě použíti nelze, poněvadž nabytí práva vlastnického k pěstovaným rostlinám občanský zákon upravil zvláště v § 420, ale lze použíti všeobecného pravidla § 294 obč. zák., že příslušenstvím jest pouze to, co jest spojeno s věcí hlavní trvale. Podle doslovu § 420 obč. zák. mohlo by se zdáti, jakoby tento předpis nepřipouštěl výjimky, a jako by tedy veškeré rostliny, jež zapustily kořeny, náležely vlastníkovi pozemku. Tento výklad nevyhovoval by však potřebám skutečného a zvláště obchodního života v případech, kdy rostliny, aniž by tím trpěly, lze od půdy odděliti, a to zejména, když na základě zvláštní smlouvy s vlastníkem pozemku uzavřené pěstovatel rostlin je vypěstuje v cizí půdě jen za tím účelem, aby je od ní zase oddělil a zcizil. Názor ten lze opříti o všeobecné pravidlo § 294 první věty obč. zák. svrchu již zmíněné, a o obdobu § 415 obč. zák. Tento názor zastává i právnická věda. Tak praví Klang, komentář k obč. zák. k § 420 str. 147, že nabytí vlastnického práva přírůstkem předpokládá trvalé spojení s pozemkem, a že proto rostliny sázené obchodním zahradníkem, zůstanou vlastnictvím vlastníka dosavadního. Rovněž tak řeší tuto otázku pro obor říšskoněmeckého občanského práva (§ 95 obč. zák. něm. a Staudinger Liegler komentář k obč. zák. I str. 366) a pro obor švýcarského práva Egger-Wieland (komentář k Švýcarskému civilnímu zákonu IV str. 123), při čemž jak německé tak švýcarské občanské právo má celkem o přírůstku podobná ustanovení jako občanské právo československé. Ze starších komentátorů občanského práva rakouského praví Stubenrauch 1902 I str. 521, že jest předpokladem nabytí vlastnictví přírůstkem, že rostlina zapustila kořeny, poněvadž jinak, kdyby mohla býti bez poškození oddělena, bylo by přípustné oddělení podle § 414 a 415 obč. zák., a Winiwarter (druhý svazek str. 182) vysvětluje předpis § 420 obč. zák. tím, že pokládá oddělení rostlin od půdy bez poškození rostlin za nemožné, když již zapustily kořeny, takže by pravidlo § 420 obč. zák. nemělo platnosti tam, kde je oddělení možné i po zapuštění kořenů. Vycházeje z těchto úvah, schvaluje nejvyšší soud právní názor odvolacího soudu, že jest pokládati žalobce za vlastníka vylučovaných rostlin a stromků, poněvadž nebyly určeny k trvalému spojení s půdou a poněvadž podle povahy věci mohou býti beze všeho od půdy odděleny.

Čís. 14670.

K § 226 c. ř. s.

Žalobní žádost, znějící obecně jen na zproštění škody pojistníka pojišťovnou, je neurčitá; k této neurčitosti jest hleděti z úřadu.

Rozh. ze dne 2. listopadu 1935, Rv I 2511/33.)

Žalobce přednesl, že uzavřel se žalovanou pojišťovnou pojišťovací smlouvu ze 14. července 1931 proti povinnému ručení na deset roků jako majitel kolářství pro případ usmrcení, poranění, poškození na zdraví a poškození věci až do obnosu 200.000 Kč a že ve smyslu této smlouvy jest pojišťovatelka zavázána zprostiti pojistníka škody, jestliže a pokud byly na základě tuzemských zákonných ustanovení o po-